

DOI: https://doi.org/10.32782/inclusive_economics.10-4
УДК 005.21: 005.35:502.131.1

Красностанова Н. Е.

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри менеджменту, фінансів і бізнес-технологій,
Інститут публічної служби та управління
Національного університету «Одеська політехніка»
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2151-3633>

Комаровський І. В.

доктор філософії зі спеціальності
«Публічне управління та адміністрування»,
старший викладач кафедри менеджменту, фінансів і бізнес-технологій,
Інститут публічної служби та управління
Національного університету «Одеська політехніка»
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5750-5374>

ТЕХНОЛОГІЇ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЄЮ В КОНТЕКСТІ СТІЙКОГО РОЗВИТКУ

Сучасні організації мають впроваджувати інноваційні підходи до стратегічного управління, що забезпечують баланс між економічною ефективністю, соціальною відповідальністю та екологічною безпекою. Використання сучасних технологій стратегічного управління сприяє формуванню довгострокової конкурентоспроможності та сталому розвитку організації. У межах дослідження авторами визначено сучасні технології стратегічного управління, спрямовані на забезпечення сталого розвитку організації в умовах цифрової трансформації та глобальних екологічних і соціальних викликів. У роботі авторами розглянуто ключові технології, які підтримують стратегічне управління організацією з акцентом на стійкість, що дозволило визначити їх сутність, мету та переваги у контексті сталого розвитку.

Ключові слова: інтеграція, інновації, конкурентоспроможність, стратегія, сталий розвиток, управління, цифровізація.

Nataliia Krasnostanova, Ivan Komarovskiy
Institute of Public Service and Administration
Odessa Polytechnic National University

STRATEGIC ORGANIZATIONAL MANAGEMENT TECHNOLOGIES IN THE CONTEXT OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT

In today's environment of global instability, digitalization, and environmental challenges, strategic management is taking on new features focused on ensuring business sustainability and long-term development. Organizations are forced to seek innovative management technologies that allow them to simultaneously achieve economic efficiency, minimize environmental risks, and increase social responsibility. Strategic management technologies provide flexibility, adaptability, and transparency of management processes, which are critical for the sustainable development of organizations. Therefore, the authors' research on the relationship between technological innovations and strategic management of sustainable development is relevant for the formation of a modern management paradigm in the digital economy. The purpose of the work is to identify, systematize, and justify modern strategic management technologies aimed at ensuring the sustainable development of organizations in the context of digital transformation and global environmental and social challenges. The article uses general scientific methods: dialectical, systemic-structural analysis and synthesis, generalization. The authors consider key technologies (BSC taking into account ESG indicators, strategic forecasting and scenario modeling, integration of innovations and "green" technologies, stakeholder management) that support strategic management of an organization with an emphasis on sustainability. The authors' research into the essence of the main technologies of strategic management of an organization allowed them to determine their purpose and advantages in the context of sustainable development. In the course of researching modern strategic management technologies aimed at ensuring the sustainable development of organizations in the context of digital transformation and global environmental and social challenges, it was found that strategic management technologies are a key tool for ensuring the sustainable development of organizations in the context of digital transformation. Their implementation contributes to improving the efficiency of management processes, the flexibility of strategic decisions, and the formation of a new development model based on the principles of responsibility, innovation, and environmental balance.

Further research should focus on developing models for assessing the effectiveness of strategic management technologies in ensuring sustainable development, as well as on forming integrated digital management ecosystems.

Keywords: *integration, innovation, competitiveness, strategy, sustainable development, management, digitalization.*

Постановка проблеми та її актуальність. Сучасні організації функціонують у складному та нестабільному середовищі, де на ефективність управлінських рішень впливають не лише економічні чинники, а й соціальні, екологічні та технологічні виклики. У цих умовах традиційні методи стратегічного управління, орієнтовані переважно на зростання прибутковості, уже не забезпечують довгострокової конкурентоспроможності. Глобальні тенденції – цифровізація, енергетичний перехід, кліматичні ризики та посилення соціальної відповідальності бізнесу – потребують переосмислення ролі стратегії як інструменту забезпечення сталого розвитку.

Саме тому актуальним стає впровадження інноваційних технологій стратегічного управління, які дозволяють інтегрувати екологічні, соціальні та управлінські принципи (ESG) у всі рівні прийняття рішень. Такі технології, як цифрова аналітика, сценарне прогнозування, збалансована система показників (Balanced Scorecard / BSC) із компонентами сталості, системи екоменеджменту та «зелені» ІТ-рішення, створюють основу для переходу організацій до нової моделі розвитку – стратегічно керованої, інноваційної та соціально відповідальної.

Отже, дослідження основних технологій стратегічного управління в контексті сталості є надзвичайно важливим для формування ефективних управлінських практик, здатних забезпечити не лише економічне зростання, але й гармонійне поєднання інтересів бізнесу, суспільства та навколишнього середовища.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика стратегічного управління організацією досліджувалася такими науковцями, як І. Білецька, А. Комаровський, В. Нікітін, С. Пилипенко, О. Рудницька, С. Савченко, Д. Хахалєв, В. Яблонь. [1...5] та інші. Так, О. Рудницька та А. Комаровський визначають, що стратегічне управління підприємством являє собою процес розробки стратегій діяльності компанії, що здійснюється на основі попереднього аналізу внутрішнього та зовнішнього середовища, постановки цілей та визначення місії діяльності компанії [1].

У роботі [2] визначено ключові елементи стратегічного управління забезпеченням стабільного розвитку підприємства – аналізування зовнішнього середовища, аналізування внутрішніх можливостей, стратегічне проєктування конкурентних позицій, аналізування впливу чинників на стратегічний розвиток, постійне оновлення системи стратегічного управління.

Авторами роботи [3] визначено, що стратегічне управління ефективністю діяльності підприємства являє собою складну систему взаємопов'язаних структурних елементів в рамках стратегічного планування та реалізації механізмів направлених на підвищення рівня фінансово-економічної ефективності (результативності) діяльності підприємства.

У роботі [4] стратегічне управління на засадах сталого розвитку – це концепція функціонування та розвитку підприємств в умовах конкурентної боротьби, спрямована на забезпечення сталого економічного зростання, конкурентоспроможності, екологічної безпеки та зменшення соціальної нерівності. Ідентифікація проблем сталого розвитку підприємства, визначення пріоритетності їх вирішення, визначення ієрархії цілей щодо забезпечення сталого розвитку відбувається за результатами оцінок його складових за допомогою системи показників та індикаторів на основі порівняння отриманих оцінок з їх пороговими значеннями.

Д. Хахалєв [5] визначає, що стратегічне управління повинно враховувати непередбачуваність ринкових умов та впроваджувати адаптивні моделі управління, які дозволяють підприємствам швидко реагувати на зміни та забезпечувати стійкість у довгостроковій перспективі. Адаптивні моделі управління дозволяють компаніям гнучко перебудовувати свої стратегії в залежності від змін на ринку, економічних криз, змін у законодавстві та технологічного прогресу. Такий підхід передбачає не лише виявлення нових ризиків, але й пошук можливостей для розвитку навіть у складних умовах.

Сучасний підхід до стійкого розвитку передбачає інтеграцію екологічно відповідальних практик у всі аспекти діяльності підприємств. Відповідальне використання природних ресурсів є ключовим елементом, оскільки воно дозволяє мінімізувати екологічний вплив та зберігати екосистеми для майбутніх поколінь.

Стратегічне управління повинно враховувати непередбачуваність ринкових умов та впроваджувати адаптивні моделі управління, які дозволяють підприємствам швидко реагувати на зміни та забезпечувати стійкість у довгостроковій перспективі.

Проте не у повному обсязі досліджено технології стратегічного управління організацією в контексті стійкого розвитку в умовах цифрової трансформації та глобальних екологічних й соціальних викликів, що обґрунтувало подальші наукові дослідження.

Метою роботи є визначення, систематизація та обґрунтування сучасних технологій стратегічного

управління, спрямованих на забезпечення сталого розвитку організацій в умовах цифрової трансформації та глобальних екологічних й соціальних викликів.

Виклад основного матеріалу дослідження. У сучасних умовах швидких змін і зростаючої екологічної та соціальної відповідальності організації мають інтегрувати принципи стійкого розвитку у свою стратегічну діяльність. Стратегічне управління у цьому контексті означає не лише орієнтацію на економічний результат, але й прийняття до уваги екологічних і соціальних аспектів – тобто, баланс між «економічною», «екологічною» і «соціальною» складовими [4; 5]. З огляду на це, виникає потреба впровадження спеціалізованих технологій стратегічного управління, які допомагають організації не лише формувати та обирати ефективну стратегію розвитку, але й реалізовувати її на практиці через інноваційні інструменти, орієнтовані на сталість.

Традиційні підходи до стратегічного управління, що зосереджувалися переважно на фінансових результатах і короткострокових цілях, виявилися недостатніми для забезпечення конкурентоспроможності в умовах турбулентності. Тому все більше організацій інтегрують у свої управлінські процеси технології стратегічного планування, цифрової аналітики, ESG-моніторингу, сценарного прогнозування та екологічного контролінгу, які дозволяють не лише адаптуватися до змін середовища, але й проактивно впливати на нього.

Зазначені технології формують систему сталого стратегічного управління, у якій рішення приймаються на основі поєднання економічних, соціальних і екологічних критеріїв. Вони забезпечують можливість балансування між прибутковістю, соціальною відповідальністю та екологічною безпекою, що відповідає сучасним вимогам концепції сталого розвитку.

Природно, що стратегічне управління перестає бути лише інструментом досягнення корпоративних цілей і набуває нової ролі – платформи для реалізації сталих принципів розвитку суспільства й економіки, де технології управління виступають механізмом перетворення організації на відповідальний, інноваційний і адаптивний суб'єкт сучасного ринку.

Проведені дослідження [1–5] дали змогу систематизувати перелік ключових технологій, які підтримують стратегічне управління організацією з акцентом на стійкість:

1. BSC з урахуванням ESG-показників. Класичний інструмент стратегічного управління – BSC – може бути адаптований для врахування екологічних, соціальних та управлінських (ESG) показників поряд із фінансовими та операційними показниками. Формується взаємозв'язок між стратегічними по-

казниками (фінанси, клієнти, бізнес-процеси, персонал) та елементами сталості: енергоефективність, вплив на громаду, доброчесність тощо.

2. Стратегічне прогнозування та сценарне моделювання. Стратегічне прогнозування та сценарне моделювання стають невід'ємними інструментами сучасного управління, особливо в умовах зростаючої турбулентності, глобальної нестабільності та екологічних викликів. Традиційні підходи до планування, засновані на лінійному прогнозуванні, втрачають ефективність, адже сучасне бізнес-середовище характеризується швидкою зміною кліматичних умов, дефіцитом природних ресурсів, жорсткішими екологічними регуляціями та нестабільністю світових ринків.

Сценарне моделювання дозволяє підприємству не просто передбачати можливі ризики, а й проектувати альтернативні шляхи розвитку з урахуванням різних варіантів майбутнього. Такий підхід базується на системному аналізі трендів – від кліматичних і технологічних до соціально-економічних і політичних – та створює гнучку основу для прийняття управлінських рішень. Зокрема, сценарії можуть моделювати вплив зміни клімату на бізнес-процеси, дефіцит енергоресурсів, появу нових «зелених» стандартів або податкових механізмів, що стимулюють сталий розвиток. Таким чином, стратегічне прогнозування та сценарне моделювання перетворюються на ключові механізми підвищення стійкості організації, забезпечуючи її готовність до екологічних, ресурсних і регуляторних змін, що визначають контури економіки майбутнього.

3. Інтеграція інновацій та «зелених» технологій. Інтеграція інновацій та «зелених» технологій сьогодні розглядається як ключовий чинник стратегічного розвитку підприємств в контексті сталого розвитку. Стратегічне управління більше не може обмежуватися лише підвищенням ефективності або зниженням витрат – воно має орієнтуватися на трансформацію бізнес-моделей у напрямі екологічної відповідальності, енергоефективності та соціальної стійкості.

Застосування «зелених» технологій у поєднанні з цифровими інноваціями (такими як штучний інтелект, big data, блокчейн, IoT) дозволяє створювати системи управління, які мінімізують ресурсні та енергетичні втрати, знижують рівень шкідливих викидів, оптимізують логістику і виробничі процеси. Таким чином, організація переходить від реактивного до проактивного типу управління, здатного не лише адаптуватися до зовнішніх викликів, але й формувати нові конкурентні переваги.

Інтеграція таких технологій потребує переосмислення стратегічних цілей: акцент зміщується з короткострокового прибутку на довгострокову цін-

ність – як для бізнесу, так і для суспільства та навколишнього середовища. Це формує підґрунтя для циркулярної економіки, де ресурси використовуються повторно, а інновації стають каталізатором екологічно безпечного зростання.

4. Управління зацікавленими сторонами (стейкхолдерами) та інклюзивне планування. Сучасна стратегія розвитку організації ґрунтується на принципах відкритості, співучасті та соціальної відповідальності, що зумовлює необхідність інклюзивного підходу до управління стейкхолдерами. В контексті сталого розвитку та цифрової трансформації важливо не лише ідентифікувати ключові групи впливу – громаду, працівників, постачальників, клієнтів, місцеву владу, інвесторів, – але й активно залучати їх до процесу прийняття стратегічних рішень. Це сприяє підвищенню довіри, прозорості та соціальної легітимності діяльності організації.

Інклюзивне планування передбачає перехід від одностороннього інформування до інтерактивного діалогу, у якому всі сторони мають можливість висловлювати свої очікування, ризики та пропозиції. Такі практики дозволяють виявити потенційні конфлікти інтересів на ранніх етапах і знайти компромісні рішення, що підвищують ефективність реалізації стратегій. В умовах глобальних викликів – екологічних, соціальних та економічних – саме взаємодія зі стейкхолдерами стає ключовим чинником адаптивності організацій.

Суттєву роль у цьому процесі відіграють цифрові інструменти зворотного зв'язку: онлайн-платформи участі, системи громадського моніторингу, віртуальні форуми, електронні консультації, краудсорсинг-проекти. Вони не лише підвищують рівень залученості громадян, але й формують нову культуру управління, що поєднує традиційні механізми прийняття рішень із цифровою демократією.

Інтеграція таких технологій у стратегічне управління створює передумови для формування цифрового громадського відкритого управління, орієнтованого на баланс інтересів усіх сторін. Це не лише підвищує ефективність реалізації стратегічних планів, але й зміцнює соціальну стійкість організації, що особливо важливо в умовах воєнного стану, відбудови інфраструктури та відновлення довіри між бізнесом, владою і громадянами.

5. Моніторинг, контролінг та ітераційне коригування. Стратегічне управління неможливе без створення гнучкої системи моніторингу, контролінгу та ітераційного коригування рішень. Ця система виступає своєрідним «нервовим центром» організації, який забезпечує постійний зв'язок між плануванням, виконанням і аналізом результатів. Її головна мета – не лише фіксувати фактичні показники діяльності, а й забезпечити своєчасне виявлення від-

хилень, визначення причин їх виникнення та оперативне коригування управлінських дій.

Моніторинг у стратегічному контексті передбачає систематичне спостереження за ключовими показниками ефективності, динамікою реалізації цілей, використанням ресурсів і ступенем досягнення стратегічних орієнтирів. Для цього використовуються як кількісні, так і якісні індикатори – фінансові, операційні, соціальні, екологічні. Регулярна оцінка цих параметрів дозволяє підтримувати баланс між короткостроковими результатами та довгостроковими пріоритетами розвитку.

Контролінг, своєю чергою, виступає аналітичним ядром системи стратегічного управління, що поєднує функції планування, аналізу, контролю та консультування керівництва. Він забезпечує інтеграцію фінансових і нефінансових показників, створює єдину інформаційну базу для прийняття рішень і сприяє формуванню прозорої системи управлінської звітності. Саме контролінг дозволяє вчасно оцінити ефективність стратегії, виявити «вузькі місця» та визначити напрямки оптимізації ресурсів.

Завдяки впровадженню аналітичних платформ, бізнес-аналітики та інструментів обробки великих даних, організації отримують можливість не лише аналізувати минулі результати, а й прогнозувати тенденції, моделювати альтернативні сценарії розвитку та формувати адаптивні рішення в режимі реального часу. Це підвищує гнучкість системи управління та здатність швидко реагувати на зміни зовнішнього середовища – економічні, політичні, технологічні чи екологічні.

Ітераційне коригування передбачає циклічний характер стратегічного управління, коли після кожного етапу аналізу відбувається перегляд планів, оновлення стратегічних пріоритетів і уточнення операційних завдань. Даний підхід дає змогу організації не лише виправляти помилки, але й накопичувати управлінський досвід, підвищувати адаптивність і вдосконалювати процеси прийняття рішень.

Ефективна система моніторингу, контролінгу та ітераційного коригування забезпечує не просто контроль за виконанням стратегії, а її живий розвиток, у якому стратегічний курс постійно уточнюється під впливом нових даних, ризиків і можливостей. Такий підхід формує основу розумного управління, орієнтованого на сталий, гнучкий і доказовий розвиток організації.

Сутність основних технологій стратегічного управління організацією, мета та переваги для сталого розвитку відображено у таблиці 1.

Технології стратегічного управління організацією в контексті стійкого розвитку формують цілісну систему, яка поєднує стратегічне бачення, цифрову аналітику, інноваційні рішення та соціальну відпові-

Таблиця 1

Технології стратегічного управління організацією в контексті стійкого розвитку

№	Технологія	Суть технології	Основна мета	Переваги для сталого розвитку
1	Balanced Scorecard з урахуванням ESG-показників	Система стратегічного управління, що переводить місію та бачення організації в набір вимірюваних цілей за чотирма перспективами, інтегруючи екологічні, соціальні та управлінські індикатори.	Забезпечення балансованого управління результативністю з урахуванням економічних, соціальних і екологічних факторів.	– підвищення прозорості та соціальної відповідальності; – узгодження цілей сталого розвитку з KPI; – формування позитивного іміджу організації
2	Стратегічне прогнозування та сценарне моделювання	Використання кількісних і якісних методів прогнозування для створення альтернативних сценаріїв розвитку.	Підготовка організації до різних можливих майбутніх сценаріїв і зниження ризиків стратегічної непередбачуваності.	– гнучкість стратегічного планування; – своєчасне реагування на турбулентність; – оптимізація ризиків через сценарний аналіз
3	Інтеграція інновацій та «зелених» технологій	Упровадження технологічних, організаційних і соціальних інновацій, орієнтованих на енергоефективність, мінімізацію викидів, циркулярну економіку.	Підвищення конкурентоспроможності за рахунок екологічно безпечних і ресурсоефективних технологій.	– зменшення екологічного сліду; – раціональне використання ресурсів; – підвищення інноваційного потенціалу;
4	Управління зацікавленими сторонами та інклюзивне планування	Механізм залучення внутрішніх і зовнішніх стейкхолдерів до процесу стратегічного планування через консультації, опитування, публічні платформи участі.	Забезпечення соціального діалогу, прозорості та прийняття узгоджених рішень.	– зміцнення довіри суспільства; – врахування потреб різних груп; – зменшення конфліктів інтересів
5	Моніторинг, контролінг та ітераційне коригування	Безперервне відстеження KPI, порівняння результатів з планами, ітераційне оновлення стратегічних рішень.	Забезпечення адаптивності стратегії через своєчасне виявлення відхилень і корекцію дій.	– стійкість у змінному середовищі; – підвищення ефективності управління; – зниження ризиків реалізації

Джерело: складено авторами за матеріалами [1–5]

дальність бізнесу. Так, використання BSC з ESG-показниками створює основу для інтеграції принципів сталого розвитку у щоденне управління. Сценарне моделювання підвищує гнучкість і готовність до непередбачуваних змін, а інноваційні та «зелені» технології сприяють підвищенню ефективності та ресурсозбереженню. Залучення стейкхолдерів до процесу планування забезпечує соціальну підтримку стратегічних рішень, тоді як моніторинг і контролінг дозволяють своєчасно коригувати курс розвитку.

У сукупності зазначені інструменти формують адаптивну, екологічно й соціально відповідальну модель стратегічного управління, що відповідає сучасним викликам сталості та цифрової трансформації [7].

Впровадження сучасних технологій стратегічного управління, орієнтованих на принципи сталого розвитку, забезпечує низку вагомих переваг для організацій, що прагнуть досягти балансу між економічними результатами, соціальною відповідальністю та екологічною безпекою [7–9].

По-перше, такі підходи сприяють зростанню довіри з боку громадськості, інвесторів і партнерів, адже організація демонструє прозорість, відкритість і готовність діяти відповідально. Формування по-

зитивного іміджу «зеленого» або соціально відповідального бренду підвищує привабливість організації на внутрішньому та міжнародному ринках.

По-друге, системна інтеграція екологічних та управлінських стандартів дозволяє знизити ризики, пов'язані з екологічними штрафами, регуляторними змінами та репутаційними втратами. Організації, які дотримуються екостандартів, легше адаптуються до жорсткіших вимог законодавства й демонструють гнучкість у реагуванні на нові правила «зеленого переходу».

По-третє, використання інноваційних і «зелених» технологій створює конкурентну перевагу через позиціонування бренду як екологічно свідомого, що відкриває нові ніші ринку та можливості для партнерства з глобальними компаніями. Такий бренд підсилює лояльність клієнтів і сприяє зростанню ринкової вартості бізнесу.

Четвертою перевагою є підвищення стійкості організації до зовнішніх змін – зокрема кліматичних подій, нестачі ресурсів або змін політичного курсу. Організації, які впроваджують адаптивні та сценарні механізми управління, здатні ефективно функціонувати навіть в умовах турбулентності.

Слід зазначити, що дотримання принципів сталого розвитку сприяє кращій інтеграції у міжнародні виробничо–постачальні ланцюги, де вимоги до екологічної та соціальної відповідальності стають обов’язковими. Це підвищує експортний потенціал, відкриває доступ до «зелених» інвестиційних фондів та міжнародних програм підтримки.

Попри очевидні переваги, перехід до системи стратегічного управління, заснованої на принципах сталого розвитку, супроводжується низкою складних викликів [4; 8; 9]. Насамперед, це необхідність трансформації корпоративної культури – переходу від короткострокової орієнтації на прибуток до довгострокового бачення, що враховує екологічні, соціальні та управлінські аспекти. Такий зсув потребує зміни мислення керівництва, запровадження нових цінностей та підходів до прийняття рішень.

Другим бар’єром є високі початкові інвестиції, необхідні для впровадження нових технологій, модернізації обладнання, цифровізації процесів і розроблення систем моніторингу. Водночас у довгостроковій перспективі ці витрати компенсуються за рахунок підвищення ефективності, для багатьох підприємств вони залишаються значним фінансовим тягарем.

Також суттєвим викликом є нестача компетенцій серед працівників та менеджерів, які не завжди володіють знаннями щодо ESG-звітності, енерго-ефективних технологій або аналітичних методів стратегічного планування. Це потребує постійного навчання, перепідготовки персоналу та залучення зовнішніх експертів.

Слід зазначити, ще однією проблемою є суперечність між короткостроковими фінансовими цілями та довгостроковими завданнями сталості. Керівники, орієнтовані на швидкі прибутки, можуть не бачити негайного ефекту від екологічних чи соціальних інвестицій, що уповільнює процес змін.

Водночас, в Україні та багатьох інших країнах все ще спостерігається недосконалість нормативно–правового середовища та обмежена підтримка

держави у сфері «зелених» реформ. Відсутність податкових стимулів, фінансових механізмів підтримки чи чітких екостандартів стримує активне поширення таких підходів.

Отже, впровадження технологій стратегічного управління в контексті стійкого розвитку вимагає комплексних змін – не лише технічних і фінансових, а й організаційних, культурних і політичних. Проте подолання цих викликів створює основу для сталого економічного зростання, підвищення довіри до бізнесу та зміцнення його позицій на глобальному ринку.

Висновки. Технології стратегічного управління організацією сьогодні неможливе без цифровізації та використання передових технологій, які стають базовим елементом трансформації бізнес–моделей, управлінських процесів і систем прийняття рішень. Цифрові технології виступають не лише інструментами оптимізації, а й каталізаторами системних змін, що забезпечують інтеграцію економічних, екологічних і соціальних аспектів розвитку організації. Впровадження цифрових технологій у стратегічне управління дозволяє організації не лише досягати економічних цілей, але й ефективно мінімізувати негативний вплив на довкілля, підвищувати соціальну відповідальність і забезпечувати довгострокову конкурентоспроможність. Цифровізація стає не просто інструментом управління – вона формує інтелектуальну основу нової моделі розвитку, орієнтованої на інновації, сталість і адаптивність у глобальному середовищі.

Технології стратегічного управління в умовах стійкого розвитку змінюють підхід до планування й контролю: вони не просто додають «екологічні» елементи, а трансформують саму суть стратегії. Інструменти як адаптивне моделювання, ESG–інтеграція, Green IT, інтерактивні системи управління зацікавленими сторонами стають невід’ємною частиною стратегічного арсеналу. Організації, які вміють комбінувати фінансову ефективність із ціннісною відповідальністю, здатні виживати й процвітати у високій динамічності світі.

Література:

1. Рудницька О., Комаровський А. Стратегічне управління підприємством як важлива складова системи менеджменту. *Економіка та суспільство*, 2023. № 57. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-57-128>
2. Білецька І. Яблонь В. Стратегічне управління як інструмент забезпечення стабільного розвитку підприємства. *Modeling the development of the economic systems*, 2025, № 1, pp. 26–31. DOI: <https://doi.org/10.31891/mdes/2025-15-4>
3. Савченко С. М., Нікітін В. Г. Сутність та принципи стратегічного управління ефективністю діяльності підприємства. *Ефективна економіка*. 2021. № 2. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2021.2.92>
4. Пилипенко С.М. Стратегічне управління підприємством на засадах концепції сталого розвитку. *Економіка та суспільство*, 2020, Випуск № 21. С. 79–85. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2019-20-47>
5. Хахалев Д. Моделі стратегічного управління сталим розвитком підприємства в умовах турбулентного середовища. *Сталий розвиток економіки*, 2024, № (3(50), С. 432–437. DOI: <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2024-50-65>
6. Цілі сталого розвитку та Україна. Кабінет міністрів України. 2023. URL: <https://www.kmu.gov.ua/diyalnist/cili-stalogo-rozvitku-ta-ukrayina> (дата звернення: 20.10.2025).

7. Мануилов О. В. Формування стратегії сталого розвитку підприємств в умовах невизначеності. *Український журнал прикладної економіки та техніки*, 2024. Том 9, № 2. С. 60–64. URL: https://ujae.org.ua/wp-content/uploads/2024/05/ujae_2024_r02_a10.pdf (дата звернення: 20.10.2025).

8. Манн Р. Огородніков В. Теоретичні засади стратегічного управління регіональним розвитком: сутність та етапи реалізації. *Економіка та суспільство*, 2023, № 50. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-50-88>

9. Пашенко О. П. Сучасна парадигма стратегічного управління розвитком підприємства в контексті управління змінами URL: https://km-news.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2012/10/rozdil-2_.pdf (дата звернення: 20.10.2025).

References:

1. Rudnycjka O., Komarovskij A. (2023) Strategichne upravlinnja pidpryjemstvom jak vazhlyva skladova systemy menedzhmentu [Strategic enterprise management as an important component of the management system]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, № 57. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-57-128>

2. Bilecjka I. Jablonj V. (2025) Strategichne upravlinnja jak instrument zabezpechennja stabilnogho rozvytku pidpryjemstva [Strategic management as a tool for ensuring stable enterprise development]. *Modeling the development of the economic systems*, № 1, pp. 26–31. DOI: <https://doi.org/10.31891/mdes/2025-15-4>

3. Savchenko S. M., Nikitin V. Gh. (2021) Sutnistj ta pryncypy strategichnogho upravlinnja efektyvnistju dijajnosti pidpryjemstva [The essence and principles of strategic management of enterprise performance]. *Efektivna ekonomika – Economy and Society*, № 2. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2021.2.92>

4. Pylypenko S.M. (2020) Strategichne upravlinnja pidpryjemstvom na zasadakh koncepciji stalogho rozvytku [Strategic management of an enterprise based on the concept of sustainable development]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, Vypusk № 21, pp. 79–85. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2019-20-47>

5. Khakhaljev D. (2024) Modeli strategichnogho upravlinnja stalym rozvytkom pidpryjemstva v umovakh turbulentnogho seredovyshha [Models of strategic management of sustainable enterprise development in a turbulent environment]. *Stalyj rozvytok ekonomiky – Sustainable Economic Development*, № 3(50), pp. 432–437. DOI: <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2024-50-65>

6. Cili stalogho rozvytku ta Ukrajina [Sustainable Development Goals and Ukraine] (2023). Kabinet ministriv Ukrainy. Available at: <https://www.kmu.gov.ua/diyalnist/cili-stalogo-rozvitku-ta-ukrayina> (accessed 20.10.2025).

7. Manuylov O. V. (2024) Formuvannja strategiji stalogho rozvytku pidpryjemstv v umovakh nevyznachenosti [Forming a sustainable development strategy for enterprises in conditions of uncertainty]. *Ukrainskyj zhurnal prykladnoji ekonomiky ta tekhniki – Ukrainian Journal of Applied Economics and Technology*, Tom 9, № 2, pp. 60–64. Available at: https://ujae.org.ua/wp-content/uploads/2024/05/ujae_2024_r02_a10.pdf (accessed 20.10.2025).

8. Mann R., Oghorodnikov V. (2023) Teoretychni zasady strategichnogho upravlinnja rehionalnym rozvytkom: sutnistj ta etapy realizaciji [Theoretical foundations of strategic management of regional development: essence and stages of implementation]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, № 50. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-50-88>

9. Pashhenko O. P. Suchasna paradyghma strategichnogho upravlinnja rozvytkom pidpryjemstva v konteksti upravlinnja zminamy [The modern paradigm of strategic management of enterprise development in the context of change management]. Available at: https://km-news.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2012/10/rozdil-2_.pdf (accessed 20.10.2025).

Стаття надійшла: 28.10.2025

Стаття прийнята: 25.11.2025

Стаття опублікована: 30.12.2025